

Čtvrtá kapitola první knihy, kdy se Tom poprvé připojí do Brány Pravděpodobnosti - Jednoho z malých dungeonů nad Prahou. V tuto chvíli nemá s Exarií žádné zkušenosti a neví co od hry čekat.

Stejně jako ty :)

Kapitola 1.4.

„Co je kruci tohle?!“ vyjekl Tom v naprosté temnotě. Garáže zmizely, stejně tak kaštany i Pražská křižovatka. Jediný zdroj světla byla podivná šedá záře vysoko nad ním. Tohle mělo jenom jedno racionální vysvětlení.

Zemřel. Srazilo ho auto.

Nebo to byl ten prošlý pomerančový džus?

Než stihl projít další katastrofické scénáře, šedomodré světlo padlo z výšky a ozářilo čtvercový prostor kolem něj, ze kterého začala růst stébla trávy, objevovaly se na ní kameny a středem se plazila vyšlapaná cesta. Tom s úžasem zíral, jak světlo slábne a odhaluje barvy a tvary naprosto normálního kousku krajiny uprostřed nekonečné tmy.

Naštěstí svět prázdný dlouho nezůstal.

Z výšky padlo další světlo a označilo čtverec hned vedle, odhalující nepravidelný tvar vysokých smrků. A pak další a další. Z nebes padala podivná skládačka světa a tvořila scénérii malé, dřevěné chaloupky na zelené mýtině ze všech stran obklopené hustým smrkovým lesem a dříve než se nadál, temnota se rozplynula do modré oblohy s několika mraky a příjemným sluncem.

Tom stál jako opařený a absolutně nechápal co se stalo. Tohle bylo uvnitř té Brány pravděpodobnosti? Šlo o virtuální svět? Hologramy? Všechno vypadalo tak skutečně, ale když si chtěl detailně prohlédnout kůru stromu před sebou, objevila se před ním červená vznášející se tabulka.

Úroveň 1: Rozdělte si prosím 7 bodů dovedností.

Síla 5 +

Obratnost 5 +

Intelligence 5 +

To poslední, co ho teď zajímalo byly nějaké atributy jeho postavy, ale kamkoliv se otočil, tam se tabulka přesunula s ním a bránila mu ve výhledu. A v tu chvíli si to uvědomil.

On neměl berle.

Tom roztráseně zíral na svá chodidla, na kterých stál pevně a stabilně. Pohled, který mu byl tak cizí. S hrůzou chvíli čekal a ani se nechtěl pohnout, protože se bál, že se mu kolena podlomí a on se sesype na zem. Ale ne, nohy byly zdravé, silné a bedra ho vůbec nebolela.

Nemohl tomu uvěřit. Od jeho autonehody to byly asi tři roky, ale teď mu připadalo, že jsou to vzpomínky vzdálené několik dekad. Nejenom že neměl berle, on je opravdu nepotřeboval.

Stál jako opařený zírající na vlastní nohy, ale jeho zrak pokračoval dál. Kožené boty, tmavé kalhoty, zelená tunika s pláštěm přes pravé rameno, který mu stékal po zádech do dvou úzkých stuh lemovaných zlatou nití, končících kousek pod mečem připevněným na opasku.

Pomalů a hlavně opatrně se sehnul. Čekal, že ho páteř zradí a on se svalí na zem, ale celé tělo ho poslouchalo dokonale a hlavně úplně bez bolesti. Pomalu ohmatával svá chodidla a cítil každý dotek. Smál se a plakal zároveň, prsty se mu třáslly a všechno se mu zdálo naprosto skutečné. Pohládl i trávu kolem v hlubokém předklonu, který pro něj byl normálně naprosto nemožný a pak se napřímil a nevěřícně se rozhlédl kolem sebe.

Tohle nebyly hologramy, ani virtuální realita.

Tohle bylo skutečné.

Ani si nepamatoval, kdy naposledy cítil takovou radost. Za poslední roky se podvědomě smířil s tím, že něco takového pro něj život už připravené prostě nemá. Jenom se snažil přežívat, neztrácet poslední naděje o uzdravení matky, zatímco všechno kolem bylo horší a horší.

Tedy až doteď. Udělal krok dopředu bez berlí a nespádl. Znovu se začal smát a teplé slzy mu stékaly po tvářích. Další krok a další radost.

Kam se to jenom dostal? Opravdu ho neznámý telefon vtáhnul do virtuální hry? A ty detaily! Když si otřel slzy, cítil je na svých prstech. Tráva kolem voněla bylinkami, větvičky mu křúpaly pod nohama, když na ně šlápnul. Slyšel zpívat ptáky v korunách stromů a dokonce cítil tíhu kožené zbroje, kterou měl na sobě.

O ničem podobném ani neslyšel, tahle technologie byla dekády před čímkoliv, co se právě nacházelo na trhu! Aeteria Online byla primitivní blbost pro děti v porovnání s Exarií.

Chtěl se rozběhnout a nepřestat běžet, ale červená tabulka s atributy se pořád vznášela ve vzduchu před ním, kamkoliv se podíval. Očividně si musel přidat body do síly, inteligence nebo obratnosti a netoužil po ničem jiném, než tuhle volbu prostě odbýt. Cítil ale, že by toho velice litoval, a tak prstem klepnul na otazník v pravém horním rohu, který nabídl dodatečné vysvětlení.

Síla přidávala dva životy navíc a navyšovala fyzické poškození.

Obratnost zvyšovala šanci na kritické zásahy a přidávala rychlost.

A inteligence posilovala obranu a zlepšovala magické poškození.

Tohle dělení mu přišlo podezřele jednoduché v porovnání s ostatními hrami. V Aeterii Online si vždy pečlivě plánoval rozdělení atribut z úrovní i vybavení. Vždy bylo důležité nenechat se zlákat vizí velkého poškození a šlo o to vytvořit vyvážené, funkční rozložení síly postavy, aby měla dost dobrý útok, ale také přežila několik ran. On byl naštěstí veterán takových her, takže se nebylo třeba bát, že by udělal nějakou...

Oči mu sklouzly k popisu obratnosti.

Rychlost pohybu?

Podíval se na své nohy a bez uvažování natáhnul ruku ke zlaté ikoně '+'. Ozvalo se cvaknutí, obratnost se zvýšila o jeden bod a Tom ucítil ten nejzvláštnější pocit.

Jako by se jeho tělo trochu napřímilo a svaly zpevnily. Najednou se na nohou cítil ještě jistější než před chvílí, i když se mu to zdálo nemožné. Byl to naprosto opojný pocit a tak v záchvatu naprosté radosti šestkrát zmáčknul to stejné tlačítko, dokud se jeho obratnost nedostala na hodnotu 12. Pak tabulka zmizela. Mohl těchto zkušeností dostat více? Existoval nějaký limit? Ten pocit rychlosti a lehkosti byl naprosto opojný.

Jeho plán s ideálním rozložením mu úplně nevyšel, ale necítil se kvůli tomu špatně. Popravdě se cítil úplně fantasticky. Najednou měl tělo šlachovité, pevné a záda ho nebolela. Byl to naprostý zázrak a on byl připravený to otestovat.

Pomalů se rozběhl a každý pohyb mu najednou připadal tak rychlý, když neměl v ruce berle. Přidal tempo a ucítil vítr ve tváři. Jeho nohy byly trochu nemotorné, ale on jenom zrychoval, dokud neběžel tak rychle, jak jen to šlo. Smál se a slzy na sebe zase nenechaly dlouho čekat. Bylo to jako po tolika letech shodit sádrové obvazy z celého těla, pořádně prokřupat každý kloub a probudit svaly, na které dávno zapomněl. Utíkal do lesa rychle jako vítr a v cestě mu najednou stál padlý strom. Začal brzdit, ale nohy ho neposlouchaly dostatečně. On ale věděl co musí udělat. Nechtěl uhnout, toho už měl dost.

A tak ho přeskočil.

Špička nohy se mu ale zasekla o kmen. Spadl, kutálel se dopředu a zastavil se až před dřevěnou chatkou s vlasy plných jehličí. Nebyl ale naštvaný, pořád se smál jako úplný šílenec.

„Co je tohle sakra za místo! Exarie, já tě miluju!“ křičel v naprosté euforii z plných plic, položil se do trávy a oddychoval. Zíral na modrou oblohu a prožíval pocity, které mu jindy připadaly úplně cizí. Ničeho nedosáhl, nepohnul se v žebříčku nejbohatších hráčů, nesplatil kus dluhů - spadnul na zem a bylo to tak skutečné...

Najednou se před Tomem objevila další tabulka, tentokrát tmavě modrá se zlatým textem.

Uživatel Gorim vyžaduje připojení jako mentor.

Přijmout Odmítnout

„Kdo je sakra Gorim?“ zeptal se nejistě Tom a posadil se. Bez uvažování kliknul na tlačítko odmítnout. Byla pravda, že se tady na trávě nemůže válet navždy, i když to byla velice lákavá představa, a tak se postavil a prohlédl si dřevěnou chatku.

Střecha byla zbořená, dřevěné trámy prohnílé, ale on i tak opatrně zaklepal, než vstoupil dovnitř.

Dveře vrzly a odhalily malý stolek se dvěma židlemi, slámou vykládanou postelí a bílou hliněnou pecí v kuchyni se spoustou svazků bylinek visících z trámu nad ní.

A za tím vším byl kráter v hlíně, který sebral čtvrtou zeď domku, rozlámal střechu a ohnul podlahu.

Tom přistoupil blíže a prohlížel si jámu, ve které se hromadila malá louže. Nad ní Tom spatřil podivné světlo. Bylo to, jako by na dně tančila dlouhá bílá stuha.

Pomalým krokem sestoupil do jámy, perfektně při tom i bez berlí držel rovnováhu a prohlížel si bílou nit, vedle které se najednou objevila i druhá, zlatá, a začaly se točit kolem sebe okolo maličké zářící modré kuličky vznášející se uprostřed. Pomalu stoupaly nahoru, prodlužovaly se a teprve pak si Tom uvědomil, že před ním roste nádherná, průhledná rostlina. Natáhl k ní ruku, ale modré světlo i dvě stuhy byly nehmotné.

Z dalšího obdivování Toma vytrhnul otřesný výkřik. Znělo to jako nemocný pes a skřípání po skle zároveň. Rozléhalo se po krajině kolem jako zatroubení rohu. Tom se okamžitě otočil směrem k chatce a pootevřenými dveřmi spatřil, jak se z lesa naproti blíží něco hrozného.

Vypadalo to jako malé dítě s tělem z namodralého skla, pokrytého tenkými bílými a zlatými nitkami v ladných tvarech, držící tmavě zelený kouř uvězněný uvnitř sebe. Při každém pohybu se temný kouř roztančil ve vírech a spirálách. Na hlavě to mělo dva skleněné rohy, vzadu krátký ocásek a v ruce to drželo dlouhé vidle, které ho dvakrát převyšovaly.

Byl to... čertík?

Tom nemusel dlouho přemýšlet a okamžitě věděl, že tenhle tvor nebude přátelský, naštěstí si ho ještě nevšiml. A tak vyběhl z kráteru, nechal chatku a květinu za sebou a rozběhl se do lesa před ním, kde zapadnul za nízké keře a čekal. Pozoroval stvoření, jak se přiblížilo k chatě, pomalu postupovalo s kopím nataženým kupředu a nakonec přistoupilo k rostoucí květině a s úžasem si ji prohlíželo.

Uživatel Gorim vyžaduje připojení jako mentor.

Přijmout Odmítnout

Tom otráveně zamítnul a tabulka se rozplynula.

Chtělo tohle monstrum květinu pro sebe? S tím Tom neměl nejmenší problém. Ať si ji vezme! Kdyby mohl, tak mu ji s sebou zabalí na cestu. Cokoliv bylo lepší, než aby si ho tvoř všimnul anebo s ním dokonce bojoval.

Tom měl odehráno hromady hodin v různých hrách a porazil všechny možné nepřátele od nemrtvých přes draky až po nemrtvé draky. Tohle bylo ale jiné. Tohle bylo skutečné a Tom ve opravdovém světě nebyl bojovník. Hráčský instinkt uvnitř mu říkal, aby vytáhnul meč na opasku a zaútočil, dokud si ho monstrum nevšimlo, ale on nemohl.

A byla tady ještě jedna věc kterou nemohl.

Tom neměl tušení jak se má dostat zpět do skutečného světa. Byly tady někde nějaké dveře nebo fráze, kterou musí vyslovit? Podle všech dosavadních vjemů mu bylo jasné, že pokud ho čertík nabere na ty svoje vidle, bude to proklatě bolet.

Byl tedy skálopevně přesvědčený, že tyhle vysoké keře budou jeho domovem na tak dlouho, dokud se stvoření neodebere tam, odkud přišlo. Tom pozoroval nepřítele, jak svými prackami sahá po bílých a zlatých nitích, které rostly do stonku vysoké květiny, ale stejně jako Tom ani tvor nedokázal květinu uchopit.

Uživatel Gorim vyžaduje připojení jako mentor.

Přijmout Odmítnout

„Vysmahni, Gorime!“ zašeptal se zatnutými zuby. Kdo byl Gorim? Co to znamenalo být mentor?

Odmítnout.

Tabulka zmizela, ale o pár okamžiků později se před ním znovu objevila. Opět odmítnul, jenže ona se za chvíli objevila znova.

Uživatel Gorim vyžaduje připojení jako mentor.

Přijmout Odmítnout

Tom na ni chvíli nevěřícně hleděl. Možná se někdo dostal do stejného problému jako on? Možná mu dokáže poradit, jak se dostat ven? Nevěděl, co to znamená mentor, ale možná by nebylo špatné mít s sebou někoho, kdo by mu pomohl se s nepřítelem vypořádat. Doufal jenom, že to není další rozhodnutí, které ho by v budoucnu mohl litovat. Nejistě se nadechl a klepnul na tlačítko Přijmout.

Opravdu si přejete přijmout uživatele Gorim jako Mentora?

Ano Ne

„Ne“, řekl si pro sebe Tom, ale klepnul na tlačítko 'Ano'.

Tabulka zmizela a něco se změnilo. Tom tu změnu cítil, ale nedokázal ji popsat.

„Halo?“

Tom nadskočil a hledal, odkud přichází hrubý hlas neznámého muže. Nikoho neviděl, Gorim se musel připojit přímo na něj.

„Co je kruci tohle?“ ptal se nejistě Tom a bytostně se mu přičila skutečnost, že mu někdo mluví přímo do hlavy.

„Um... Já jsem Gorim. Těší mě?“

„Co po mě chceš?“ šeptal a snažil se nepřilákat pozornost podivné bytosti.

„Mno... Já vlastně nevím. Nejsem popravdě jistej, jak jsem se sem vůbec dostal...“

Tom čekal, že Gorim je další hráč v této bráně, možná mohli společně to monstrum zničit.

„A kde vlastně jsi?“

„Přece tady.“

„Kde tady?“

„V tvůj hlavě. Jsem tvůj mentor.“

„Dokud neodejdu z téhle brány?“

„Navždy.“

„Navždy?!“ Exarie z naprostého ráje v tom okamžiku přerostla v něco velice, velice nepříjemného. To neexistoval způsob, jak se toho nepříjemného hlasu v hlavě zbavit?

„Sakra... To jsem vážně nečekal, ale víš co? Tohle je dobrý! Tohle je moc dobrý!“

„To si fakt nejsem jistý...“

„Jasně že jo, nechápu jak, ale hra nás nějak dala dohromady! Dostal jsem se sem trochu... nekonvenční cestou, ale to je teď jedno. Vyčisti tuhle bránu, ať se můžeme vrátit do Exarie.“

„Myslel jsem, že tohle je Exarie.“

„Ne, tohle je brána pravděpodobnosti.“

„A co je támhleto?“ ukázal prstem Tom na monstrum.

„*To je přece malý Avid,*“ Gorim se na chvíli odmlčel a Tom nějak cítil jeho znepokojení. „*Počkat mladej, a co jsi vůbec ty zač?*“

„Tom.“

„*Těší mě. A dál? Co máš za úroveň?*“

Tomovi se z toho začala točit hlava. Nevěděl, jak má vůbec začít vysvětlovat tuhle šlamastyku, do které se dostal. Bylo toho na něj nějak hodně.

„Potřebuju si oddechnout, jak se odhlásím?“

„*Jak to myslíš?*“

„Chci pryč,“ oddychoval Tom. „Teď hned. Kde je nějaké menu?“

Tom znovu ucítil Gorimovu nejistotu, jako by byla jeho vlastní.

„*Jediná cesta ven z brány pravděpodobnosti je pomocí tamté květiny, která se formuje. Kdo ji jako první utrhne, ten se dostane ven.*“

Tom nasucho polknul a pozoroval malého Avida, jak se snažil uchopit formující se květinu.

„A co se stane tomu, kdo ji neutrhne?“

„*Mno, zemře.*“

„Jeho postava?“ položil Tom otázku, na kterou nebyl připravený slyšet odpověď.

„*Ty zemřeš. Ve skutečném světě.*“

Najednou se mu začalo špatně dýchat. Svět se točil a dlaně se mu začínaly potit.

Tohle přece jenom byla noční můra.

„*Ale kruci, to mi neříkej, že to nevíš!*“

„Vypadám jako někdo kdo tohle ví?!“

„*Proč ses teda připojoval do brány?*“

„Já... Našel jsem telefon,“ vysvětloval Tom. „Myslel jsem... Viděl na displeji svůj obličej a myslel jsem, že po mně někdo jde a tak jsem se snažil zjistit kdo a proč!“

„*To si děláš srandu, že jo?*“

„Mluvím pravdu!“

„*Takže ty mi chceš říct, že úplnou náhodou najdeš telefon pro připojení do Exarie a ještě k tomu máš gen, abys toho byl vůbec schopný?*“

„Jaký gen?“

„*Přístup do Exarie se dědí, je to výhradně rodinná záležitost. No, tohle je konec...*“

Tohle byla ale katastrofální situace. A vypadalo to, že se bude jenom zhoršovat. Musel se dostat ven, už tady nemohl zůstat ani minutu.

„Jak toho Avida zabijeme?“ pozoroval svého nepřítele Tom. Byl malý, opravdu jako dítě, ale ty dlouhé vidle, které držel v ruce, vypadaly nesmírně nebezpečně.

„Jakou máš úroveň?“

„Já nevím.“

„Podívej se na své pravé zápěstí.“

Tom poslechl a obrátil zápěstí vzhůru. Hned pod dlaní spatřil text, který se nad rukou vznášel jako hologram.

Tom

Úroveň 1

Životy 16/16

Pod tím vším bylo až k lokti osm prázdných čtverců ve dvou sloupcích, které Tomovi připadaly jako inventář.

„*ÚROVEŇ JEDNA? Šestnáct životů? Jsme mrtví.*“

„Je to málo?“ znejistěl Tom.

„*Mladej, jak ti to jenom říct...*“ uvažoval se zoufalstvím v hlase Gorim. „*Pokud si zvrtněš kotník, mohlo by tě to zabít. My jsme tak strašně mrtví...*“

„Přestaň to říkat! Jak z toho ven?“

„*Musíš zabít toho Avida,*“ řekl Gorim a znělo to, jako by měl tvář zabořenou do dlaní. „*A taky všechny ty, kteří přijdou po něm.*“

„Jak další? Kolik jich bude?“

„*Každá brána to má jinak. Někde jsou jich desítky, ale slyšel jsem i o stovkách.*“

„Stovky? My jsme tak mrtví...“

„*Vždyť to říkám! Ale tohle je brána jedna, že? Prosím, řekni že jo!*“

„Ano!“

„*Aspoň něco...*“

„Málem jsem se předtím připojil do Brány pravděpodobnosti dvě.“

„*Tak za prvé to už nikdy nedělej a za druhé už mi o tom radši nikdy ani neříkej. Brány jedna jsou relativně snadné, možná tady Avidů nakonec nebude tolik. Zvládneme to, dobře? Ty a já.*“

„Dobře. Společně. Dokážeš mi nějak v boji pomoci?“

„Ne.“

„Ale vždyť jsi říkal...“

„*Mentální podpora! Jako mentor ti v takhle krátké chvíli můžu akorát poradit.*“

„Dobře, dobře...“

Tom začal přikyvovat sám pro sebe a potichu vytáhnul meč. Měl širokou čepel, byl tak akorát dlouhý do jedné ruky, ale trochu těžký. Ve hrách zabil nespočet nepřátel, teď to musí udělat jenom jednou.

Akorát že tentokrát šlo o všechno.

Avid jim nevěnoval žádnou pozornost, místo toho na dně jámy poskakoval a svými skleněnými pažemi plnými černého kouře se snažil uchopit nehmotnou květinu rostoucí před ním. Jeho pohyby byly zběsilé a při představě, že s ním má Tom bojovat, se mu udělalo špatně od žaludku. Začaly se mu třást ruce a pohyby kopírovala i špička meče. Měl přiběhnout blíž a začít sekat? Bylo by lepší spíš bodnout? Pod jakým úhlem? Nebo by bylo lepší se připlížit? Pak by ale ztratil rychlost pohybu a rána by byla slabší...

„Gorime, já ani nevím, jak mám začít...“

„*Jak to sakra myslíš? Prostě k němu přijď a bodni ho!*“

„Nic takového jsem nikdy nedělal!“

„*A co jsi teda dělal? Co umíš?*“

„Hraju hodně jednu hru, jsem jeden z nejlepších hráčů, ale jsem stratég. Léčím a taktizuju.“

„*Sakra, dochází nám čas, ale dobře, s tím můžeme pracovat. Podívej se na svoje pravé zápěstí a menu posuň doprava.*“

Tom obrátil pravé zápěstí vzhůru a znovu před něj vyskočil jeho malý počet životů a zanedbatelná úroveň. Levou rukou s mečem nemotorně posunul menu směrem doprava jako na chytrém telefonu a zobrazily se tři ikonky s textem.

„*Tohle jsou tvoje pasivní schopnosti, každý je má trochu jiné.*“

„Zvýšená obratnost,“ vydechl Tom. „Hráč má k dispozici větší akrobatické dovednosti pro použití v boji i mimo něj.“

„*Tohle mají všichni hráči třídy Ventus.*“

„Ventus? Latinsky vítr?“ vzpomínal těžce Tom na očividně ne tak zbytečný semestr na vysoké škole.

„Vítr je tvůj element, můj je oheň.“

„Takže ty jseš... Ignis?“

„Ano, ale soustřed' se, sakra!“

„Jasný, jasný,“ četl další položku Tom. Tohle mu pomáhalo, jeho postava měla spoustu co nabídnout. „Protiútok – pokud hráč uhne útoku na poslední chvíli, získá zvýšenou rychlost pohybu. A poslední je Nefér souboj – při útoku zezadu získává hráč proti nepříteli bonusové poškození.“

„Sakra, to je skvělá kombinace! Dobře sis to vybral!“

„Nic jsem si nevybral, jen jsem dal body do obratnosti.“

„Jasně že jo, hned při prvním připojení do Exarie. Tvoje podvědomí sáhlo po tom, co tě definuje a po čem toužíš nejvíce. Tohle je smrtící kombinace.“

„Takže...“ uvažoval Tom a sledoval Avida před formující se květinou. „Zaútočit zezadu a vyhnout se útokům na poslední chvíli.“

„Něco takovýho, tak do toho, než se ukážou další!“

Tom pevně sevřel koženou rukojeť meče a pomalým krokem se vydal dopředu. Nikdy se s nikým nepral, vždy řešil problémy jinak. Jako třeba když mu jeho spolužák Martin na základní škole skoro každý den bral svačiny. Nasypal si do nich pálivé chili koření, po kterém se Martin nemohl pomalu ani nadechnout. Byla pravda, že to Martin okamžitě prokoukl a Tom si za to akorát vysloužil další výprask, ale to bylo teď jedno.

Každý krok pečlivě zvažoval a doufal, že se malý Avid neotočí. Tom se soustředil jen na tichý pohyb. Jednu nohu před druhou a pak zase tu první. Odmítal se zamyslet nad tím, co bude dělat, až bude blíž.

„Přesně tak, mladej! Jde ti to!“

„Ticho!“ okřikl ho myšlenkou Tom. Postupoval, až se dostal na okraj prohlubně, pak se sehnul a pokračoval blíž svému nepříteli. Bylo naprosto úžasné, že ho při takovém přikrčeném pohybu nezačaly bolet nohy nebo záda. Tom získával jistotu v každém dalším kroku. Tohle dokáže. Zvítězí.

A pak mu na kluzkém povrchu ujela noha a on sklouznul až přímo ke svému nepříteli.

Malý Avid byl zblízka ještě hrozivější. Vypadalo to, že jeho tělo je skutečně skleněná schránka, která uvnitř zadržuje nějakou tmavou hmotu. Jak se začal otáčet, jeho tělo vydávalo skleněné cinkající zvuky. Avid se na něj podíval tváří bez očí a bez uvažování bodnul dlouhými vidlemi.

Tom instinktivně uskočil a tři hroty se zabodly do bláta, kde ještě před chvílí ležel. Avid okamžitě vytrhl vidle z hlíny, máchnul nimi na plocho a Tom znovu uskočil dozadu. Další útok přišel tentokrát přes hlavu a Tom uhnul dozadu. Udržoval si bezpečný odstup. Srdce mu bušilo tak silně, že ho cítil až v krku. Čelo se mu potilo.

„Co to sakra děláš? Útoč!“

„Jak? Nemůžu se k němu dostat!“

„Prostě ho flákni tím mečem, to se mi snad zdá!“

Tomovi se třásl celé tělo, ale Gorim měl pravdu. Meč. Úplně zapomněl že ho drží v ruce. Avid byl zuřivý, nechtěl Toma jenom zranit, chtěl ho jeho surovými výpady zabít a on jenom pořád čekal, až se jeho zběsilé útoky uklidní, aby přišla řada na něj. Jenže se nic neměnilo. Avid sekal a bodal a Tom jen couval a hledal vhodnou chvíli k útoku.

„Ted’!“

Avid máchnul vidlemi na na plocho, Tom byl tak daleko, že ho rána ani nemohla zasáhnout, ale v tu chvíli zatnul zuby, vykročil kupředu a seknul. Ozvalo se hlasité cinknutí, jak meč zasáhl hlavu Avida, po které se okamžitě rozlezly praskliny. Avid se zuřivě vrhnul do protiútoky a druhým máchnutím zasáhl Toma špičkou kopí do pravého boku.

Tom padl na zem a nemohl se nadechnout.

Bolest byla ohromující. Připadlo mu, že vypadl z okna třetího patra a dopadl na beton, přejelo ho auto a pomočil ho pes. Koutkem oka spatřil, jak se Avid napřahuje k dalšímu útoku. Poprvé za celý boj se ale Tom konečně cítil, že má věci trochu pod kontrolou. Neuměl zacházet s mečem, nevěděl jak má při boji

pokládat nohy, ale moc dobře věděl, jak se vypořádat s bolestí. Jakoby na tento okamžik poslední roky trénoval.

Nadechnul se, zatnul zuby, a bleskově vystřelil na nohy. Okamžitě zaútočil na Avidovu hlavu. Jeho nepřítel protiútok nečekal, ale stihl se ráně částečně vyhnout, takže ho čepel sekla do krku a rozšířila bílou pavučinu prasklin. V obraně se po něm ohnal vidlemi, ale Tom odskočil dozadu a chytl se za pravý bok.

Zběžně si prohlédl svou ránu, ale žádnou krev nespatriil. Čekal aspoň naražená žebra, ale jeho tělo bylo úplně v pořádku. I zelená zbroj se zlatými krajkami byla čistá a neporušená. On se tak ale necítil, připadalo mu, že ho vytáhli z pračky po režimu ždímání a tak se podíval na své pravé zápěstí.

Životy 11/16

„Sakra, tohle bylo dobrý! Nečekal jsem, že se po tomhle postavíš.“

„Já taky ne,“ oddychoval Tom, zatímco si držel odstup od Avida, kterému z prasklin stoupaly cáry tmavého dýmu rozplývajícího se do tmavě zelených nití mizících ve vzduchu za ním. „Kolikrát do něj musím ještě praštit?“

„Podívej se na něj, zpomaluje. Dávej ale bacha, ten kouř z něj úplně nevyprchá, jenom se dost zpomalí,“ varoval ho Gorim.

Tom to moc dobře chápal a ten pocit sdílel. Pevně sevřel meč v levici. Počkal, až se Avid dostane dost blízko, a čekal, až vidlemi zaútočí. V tu chvíli vystřelil Tom kupředu, přiběhl ke svému nepříteli zleva, už už se napřahoval k útoku, ale v tom ho zezadu nabraly vidle, jak se s nimi Avid otočil.

Bolest se rozletěla Tomovi po zádech v hořkém připomenutí skutečného světa. Na okamžik se nemohl ani nadechnout, ale v zoufalé touze dokončit útok křečovitě máchnul mečem za sebe a seknul Avida do hlavy ještě jednou. Tom okamžitě znovu uskočil a byl připravený na další protiútok, ale z hlavy jeho nepřitele odpadávaly skleněné střepy, temný kouř se valil v chomáčích a jeho malé tělo bezvládně dopadlo s hlasitým šplouchnutím do bláta před něj.

„Je mrtvej!“ radoval se Tom s rukama vztyčenýma k nebesům!

„Dávej bacha!“ upozornil ho Gorim na temný kouř, který ničil vše čeho se dotknul a zanechával za sebou jenom spálenou půdu. Za chvíli byl všechn pryč a skleněná hmota se rychle rozpouštěla jako led v horkém dni.

„Viděl jsi to?“ radoval se Tom a připadalo mu, že ho nic na světě nedokáže zastavit.

„Mno, popravdě zelenáči, tohle jsem fakt ještě neviděl.“